

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΑΛΚΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ του Ιωνάνθ 'Αρκερ, αιδώς δηλαδή, ή γυναίκα του, ή κόρη τους 'Αγνή κ' ή μικρή φίλη της, ή Λευκή Βαν 'Ελαίγγ, έγγυητο του σοού καθηγητού Βαν 'Ελαίγγ, πηγαίνουν να έπισκεφτούν, στα Καρπάθια, τον περίφημο πύργο του Δράκουλα, τέν πύργο του Καπεταν Βρυκόλακα, που στήριξε άλλοτε, ή φώλια του τέρατος αυτού. Κανόν το ταξείδι αυτό γιά να αναθυμωθούν τα παλιά τους, γιά να θαυμάσουν την άγρια φύσι των Καρπαθίων και να ίδουν τι γίνεται ο τρομερός πυργός, μια και δεν υπάρχει πιά κανένας σχετικός κίνδυνος, μετά την εξόντωση του Καπεταν Βρυκόλακα πρό είκοσάετας. 'Η 'Αγνή κ' ή Λευκή δέν έχουν ιδέα γιά την παλιά τρομερή περιπέτεια του 'Αρκερ και την ύπαρξι του Δράκουλα. Σ' ένα έξοχικό σπίτι στα Καρπάθια, που οι ταξιδιώτες μένουν μια ώρα, μια παράειν γρηά ώς εκατό χρονών, συμβουλεύει τον 'Αρκερ γιά γυρισή πίσω. 'Ο Βρυκόλακας, του λέει, δέν εξουσιάζει. Ζή ακόμα στον πύργο που πίνονται αίμα... Έχει ρημάξει μία έπαυλη, την έπαυλη της Κατάρας, όπως την λέει. 'Ολοι πένανον σ' αυτή μυστηριώδως, Συγχωρών με νύχτα, ένας τεράστιος μαύρος γάιδαρος, Συγχωρών κ' εξαφανίζεται κατόπι παραδοξώς. 'Η Μίνα βλέπει στον ύπνο της τό φάντασμα της Λουκίας, ή οποία την άπειλει. Την λέει, μέρα της θηγήεται πάλιν τεράστιο πράγμα γιά το Βρυκόλακα μια γυρισή, το παιδί και της τό ένειλε. Πράλλος άπ' τη λήθη του ό άντρας της περιφρόλαζε το Βρυκόλακα τά μενούσρια του νεκροταφείου. 'Επακούσθαι μισοδέξια πάλιν κ' ό χωρικός αείττει, χωρίς στο φυλάχο πού κρατάει έναντο του, γιά να πένανον άμας κ' αυτός μετά Άλιον καιρό, διαρκώς τρομοκρατημένος άπ' το Βρυκόλακα. Κατόπι θάνα των αυτών, ό 'Ιωνάνθ κ' ή Μίνα σκέπτονται άν πρέπει να συνεχίσουν τό ταξείδι τους. Μα ό 'Ιωνάνθ παραδέχεται τέλος άπ' την περιέργεια του. Κ' άποφασίζουν να έπισκεφθούν πρώτα την 'Επαυλη της Κατάρας και να ειδοποιήσουν άμέσως κατι τίποτε τό παράδοξο. Συγχωρών κατι κατέγραφε άπό μία διαρκή άππειρία, ότι κατι πρόκειται γιά της σμύδη. Πράγματι, ένα βράδυ, άντικείμεν έσφαιρικά άπροστα της έναν άλλοκοτο και μυστηριώδη άνδρωμο και κατέγειν άπο φόβο. Μολούσεται ό 'Αρκερ, ή γυναίκα του και τά δυό κριταίνες φεύγουν γιά την 'Επαυλη της Κατάρας μόνει, γιάτι κανένας δέν δέχεται να τους συντροφεύη. Τη νύχτα σταθεύονον σ' ένα έρημο μέρος, όπου τους συμβαίνουν άλλοκοτα πράγματα. 'Η Λουκία έπισκέπεται πάλι τη Μίνα στο όνειρό της και τη φοβερίζει, ή Λευκή νεύρεται επίσης του μυστηριώδη νεο που την κλέβει κοντα του. Ένα τυχοποδάλι περιά πάντο άπ' τη σελή τους και άφνει να πείη ένα κόκκιλο στο άνθρώπινο σκελετο, τό ένα άπ' τά δυό άλογα τρομαίνει και γατάει μέσα στο σκοτάδι... Την άλλην μέρα ένα μεγαλόσωμο σκυλί πλησιάζει στην κατασκήνωσι. Στο περιλήμι του βρίσκονον ένα σημείωμα μυστηριώδες. Τό σκυλί προσέρχεται άπ την 'Επαυλη της Κατάρας.

του πρβαει στο δωμάτιο των κριταίνων κ' εξαφανίζεται κατόπι παραδοξώς. 'Η Μίνα βλέπει στον ύπνο της τό φάντασμα της Λουκίας, ή οποία την άπειλει. Την λέει, μέρα της θηγήεται πάλιν τεράστιο πράγμα γιά το Βρυκόλακα μια γυρισή, το παιδί και της τό ένειλε. Πράλλος άπ' τη λήθη του ό άντρας της περιφρόλαζε το Βρυκόλακα τά μενούσρια του νεκροταφείου. 'Επακούσθαι μισοδέξια πάλιν κ' ό χωρικός αείττει, χωρίς στο φυλάχο πού κρατάει έναντο του, γιά να πένανον άμας κ' αυτός μετά Άλιον καιρό, διαρκώς τρομοκρατημένος άπ' το Βρυκόλακα. Κατόπι θάνα των αυτών, ό 'Ιωνάνθ κ' ή Μίνα σκέπτονται άν πρέπει να συνεχίσουν τό ταξείδι τους. Μα ό 'Ιωνάνθ παραδέχεται τέλος άπ' την περιέργεια του. Κ' άποφασίζουν να έπισκεφθούν πρώτα την 'Επαυλη της Κατάρας και να ειδοποιήσουν άμέσως κατι τίποτε τό παράδοξο. Συγχωρών κατι κατέγραφε άπό μία διαρκή άππειρία, ότι κατι πρόκειται γιά της σμύδη. Πράγματι, ένα βράδυ, άντικείμεν έσφαιρικά άπροστα της έναν άλλοκοτο και μυστηριώδη άνδρωμο και κατέγειν άπο φόβο. Μολούσεται ό 'Αρκερ, ή γυναίκα του και τά δυό κριταίνες φεύγουν γιά την 'Επαυλη της Κατάρας μόνει, γιάτι κανένας δέν δέχεται να τους συντροφεύη. Τη νύχτα σταθεύονον σ' ένα έρημο μέρος, όπου τους συμβαίνουν άλλοκοτα πράγματα. 'Η Λουκία έπισκέπεται πάλι τη Μίνα στο όνειρό της και τη φοβερίζει, ή Λευκή νεύρεται επίσης του μυστηριώδη νεο που την κλέβει κοντα του. Ένα τυχοποδάλι περιά πάντο άπ' τη σελή τους και άφνει να πείη ένα κόκκιλο στο άνθρώπινο σκελετο, τό ένα άπ' τά δυό άλογα τρομαίνει και γατάει μέσα στο σκοτάδι... Την άλλην μέρα ένα μεγαλόσωμο σκυλί πλησιάζει στην κατασκήνωσι. Στο περιλήμι του βρίσκονον ένα σημείωμα μυστηριώδες. Τό σκυλί προσέρχεται άπ την 'Επαυλη της Κατάρας.

(Συνέχεια άκ του προηγούμενου)

Κατέβηκα στο φαράγγι, με τον κίνδυνο να τσακιστώ, βασιλεύοντας άπ' τους κλάδους των στήλιων. Έξεί μέσα επικρατούσε σιωπής και ήσυχασια. Άπό πάνω μας άπλωνόταν ό βαθυπελάσος αήριανός των αιωνοβίων δέντρων. 'Ο Πιστός κατέβηκα μαζί μου. Άπό την πρώτη στιγμή που πάτησα τό πόδι μου στο φαράγγι, μια μινωάδα αήματος κ' άποσυνθέστος με χιτήρισε και μου ήφερε νύχια.

'Η Μίνα πού στεκόταν άπό πάνω, κατάλαβε πως κάτι μου συμβαίνει και μου φώναξε :

— Τι έχεις, Ιωνάνθ; Τι βλέπεις ;

'Η γυναίκα μου Μίνα είχε άνοιξε τό περίστροφό της και έξοινούσε με τό βλέμμα της παντού.

— Μυθίζει άπαισία έδώ κάτω, της άπερμήθηκα. Νομίζει γενεές πως βλέπεται κοντά σ' άποσυνθέστος πτόμα. Τι να συμβαίνει άμας ;

Τη στιγμή αυτή ό Πιστός μ' άρπάξε άπ' τό παντελόνι και μ' έστρεφός τά δεξιά. Τόν ακολούθηρα, προερχός να ξεγήρωσκω όλα αυτά τά πράγματα. Προς τό μέρος αυτό οι θάνατοι ήσαν πανταί. Προχωρούσα με προφάσει. Τό ίδιο έβαινε άπό πάνω κι ή Μίνα.

— Έξαγνα, άκούσα τη γυναίκα μου να φωνάζη :

— "Ω, φρίκη !... "Ω, τι φρίκη !..."

Τομαζούσκον να προχωρήσω προς τό μέρος πού ήσαν καρφωμένα τά μάτια της, όταν έξαγνα οι θάνατοι έθρόνισαν, παραμείνουν άποτόμος κ' ένα πασαλί λέγασε σάν αστραχή άπο μέρος μου. Την ίδια στιγμή άκούσα δυνατά φροσκηστήματα και μια δωδεκάξυ κοράκιον σπρωθήρε στον άέρα. 'Ο Πιστός γυφύλιζε άγρια...

Στήριζε τό όπλο μου στον ώμο, σημάδεψα και πυροδότησα...

διάθρα ταύς θάνατοις και τότε βροθήκα πρό ενός άπαισιου θεάματος. Τό άλογο πού είχε τρομαίξει κ' είχε φράξει τη νύχτα, βροσώταν ξεπλωμένο στο βάθος του φαράγγιου. 'Η κοιλία του ήταν άνοχητή από δυνατές νυχές άγριωτών και τά έντόσθια του χιμένα έξω και μισογαμωμένα. Τά άγριόμα του είχαν καταράγει επίσης τά καπούλια και τά κοράκια ταύς βολβούς των ματιών.

— Φτωχό ζώο !... μοιρομήσισε με φρίκη ή Μίνα άπό πάνω.

'Ο Πιστός μουγκούσε θορυβιένα.

— Τό προέβλεπα αυτό, είπα με λύπη. Τό δυστυχισμένο ζώο τρώεαζε, πούξ έξοει άπό πάνω αήτια, κ' έφυγε, σάν τρελλό, προς τό δάσος. Καλλάζονταξ μέσα στο σκοτάδι, καταράχισσε στο φαράγγι. Θάλασσα, πέφτονταξ, γενεάνα πόδι κ' έτσι του είχτησαν τ' άγριόμα και τό κατασπάραξαν...

Ένω έλεγα τά λόγια αυτά, ό Πιστός πλησίασε με τη νύχτη στη γη ως τό κεφάλι του άλογου, στήριξε εκεί κ' άρρισε να εύριάζη παράξενα με τό μάτι του καρφωμένα έναντο μου.

— Τι βλέπει και σκούζει έτσι; ρώτησε ή Μίνα.

Πλησίασα κοντά του κ' ό σκύλος σήκωσε τό μπροστίνο του πόδι και τό ακούητησε στο κεφάλι του ζώου. 'Εκάνταξα καλύτερα και είδα στο μέρος αυτό μια κρημνή πληγή. 'Ηταν μια πληγή μεγάλη, στογγυλή, βαθιά, σάν να είχαν χτυπητά τό άλογο με σφαιρα, αλλά κ' με δύναμη ίσπερσώθησται. Τό κοκαλιτό του κρανίου ήταν θρηματωμένο. 'Ο έργαζώλος είχε χιτήει έξω.

— Ήσπερσο... Πολύ περιέργια, φημίσοα...

'Αντιστοιχη να δη τι συμβαίνει, ή Μίνα έβυλε τό πιστόλι της στη τσέπη της και κατέβηκα κοντά μου. Της έδειξα την τρομερή έκείνη πληγή στο κεφάλι του άλογου.

— Κίτταζε, Μίνα.

'Η Μίνα κίτταζε προσεκτικά και φημίσοα, σάν να μιλούσε μόνη της.

— Να χιτήρισε έτσι, πέφτονταξ έδώ μέσα, άμας ;

Κ' άμέσως, σάν να κατάλαβε πόσο ιεραβόλαξ ήσαν τά λόγια της, προθώσε :

— "Οχι, άχι. Είναι χιτήριμα άνθρώπου. Χιτήριμα γιάντος. 'Αλλά, Θεέ μου, γιατί ; Πούξ θα μεταρρισε να κιάμη κακό σ' ένα φτωχό ζώο ;

Σώπασε λίγο κ' έπειτα φημίσοα σάλα σιά, πούξ σιά :

— Πούξ ;...

Έξαγνα την είδα να σπρωνεται έναντο, να στέκη πρός μου και να καρφώνη τά μάτια της στα μάτια μου.

Μ' εκάνταζε άρεστές στιγμές έτσι κ' έπειτα μου είλε με φωνή πού βγήκε άπ' τό στόμα της σάν φημίσοα :

— 'Εκείνος !...

— "Όσο πιστεύεις ;... ρώτησα, χωρίς άμως να τελειώσω τη φράση μου.

— Νά, είπε ίσώκομα ή Μίνα. Πούξ άλλος θα μάς σκότωνε τό άλογο και γιατί ; Πούξ θηνητός έχει τόση κρημνή δύναμη. 'Ιωνάνθ; Είν' 'Εκείνος, πάντα 'Εκείνος, τό αισθάνομαι...

Σκότωσε τ' άλογο γιά να μάς αναγκάσω να μείνουμε άποσκλησμένοι σ' αυτά τά μέρη. Θα σκότωνε και τ' άλλο ζώο άσφαλάξ, μ' δέν πρόφτασε. Μάξ παρακούσθαι... Μάξ παραμεινόναι... Ζηταί να εκδικηθώ... "Α, 'Ιωνάνθ, καταραμένη ή όρα σου ήθαμε δώ πάνω !... Φοβάμα γιά τό παιδί μας, 'Ιωνάνθ... Τώρα τά έννοω καλά. Και τά όνειρα της Λευκής, κ' αυτά είνε προημένα πως μάς παραμυθιεί και τομαίξεται να χιτήρησι. Είναι φρικτό, Θεέ μου, είνε φρικτό !...

Πήρα την Μίνα στην άγκυλιά μου και την καθοδήγησα.

— Έστο, της είπα, άξ δεχούμη την έξοφρονητή αυτή έκδοχή, πως τό τέρας ζή, πως δέν έξουσιάζει. Έν τοιαύτη όμοξ περιλήμι ξέφουσε με πούον έζουμει να κιάμωμε. Ξέφουσε τί δαλα χιτήριζοντα. Δέν ήμα τόσο επιτόλιος, Μίνα. "Αν και δέν πιστεύω στα λόγια του χωρικού, ούτόσο εφρόντισα να εφροδισθώ με τό κατεπί, πούν ξεανήρωσκον την 'Επαυλη της Κατάρας. Πήγα στον πατά του τελευταίου χωριού πού συναντήσκον στα μέρη αυτά και του ζήτησα, ό τι μάς χριτάζοντα. "Έχω στη βαλίτσα μου μέσα στο κοντά του προχέριο φαμακισιον με δούτες άγιον άγτου, έξω στανούξ, έξω μικρά εικονίσματα. Ένα μικρό Εθαγγέλιο, άνθη σκόρδου, άνθη άπό

Κατέβηκα στο φαράγγι, με τον κίνδυνο να τσακιστώ, βασιλεύοντας άπ' τους κλάδους των στήλιων. Έξεί μέσα επικρατούσε σιωπής και ήσυχασια. Άπό πάνω μας άπλωνόταν ό βαθυπελάσος αήριανός των αιωνοβίων δέντρων. 'Ο Πιστός κατέβηκα μαζί μου. Άπό την πρώτη στιγμή που πάτησα τό πόδι μου στο φαράγγι, μια μινωάδα αήματος κ' άποσυνθέστος με χιτήρισε και μου ήφερε νύχια.

'Η Μίνα πού στεκόταν άπό πάνω, κατάλαβε πως κάτι μου συμβαίνει και μου φώναξε :

— Τι έχεις, Ιωνάνθ; Τι βλέπεις ;

'Η γυναίκα μου Μίνα είχε άνοιξε τό περίστροφό της και έξοινούσε με τό βλέμμα της παντού.

— Μυθίζει άπαισία έδώ κάτω, της άπερμήθηκα. Νομίζει γενεές πως βλέπεται κοντά σ' άποσυνθέστος πτόμα. Τι να συμβαίνει άμας ;

Τη στιγμή αυτή ό Πιστός μ' άρπάξε άπ' τό παντελόνι και μ' έστρεφός τά δεξιά. Τόν ακολούθηρα, προερχός να ξεγήρωσκω όλα αυτά τά πράγματα. Προς τό μέρος αυτό οι θάνατοι ήσαν πανταί. Προχωρούσα με προφάσει. Τό ίδιο έβαινε άπό πάνω κι ή Μίνα.

— Έξαγνα, άκούσα τη γυναίκα μου να φωνάζη :

— "Ω, φρίκη !... "Ω, τι φρίκη !..."

Τομαζούσκον να προχωρήσω προς τό μέρος πού ήσαν καρφωμένα τά μάτια της, όταν έξαγνα οι θάνατοι έθρόνισαν, παραμείνουν άποτόμος κ' ένα πασαλί λέγασε σάν αστραχή άπο μέρος μου. Την ίδια στιγμή άκούσα δυνατά φροσκηστήματα και μια δωδεκάξυ κοράκιον σπρωθήρε στον άέρα. 'Ο Πιστός γυφύλιζε άγρια...

Λέν χριτάζονον πλέον. Με τό όπλο στα χέρια προχωρήσα εμπρός,

τήν εικόνα της Παναγίας...

Τά μάτια της Μίνας άστράφαιαν. Τό πρόσωπό της ζωντανέφει. Τά λόγια μου τήν καθήσθησαν. Μούσφιξε τό χέρι μέσα στό δικά της καί μ' εφύλησε πολλές φορές.

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ, 'Ιωνάθαν, καλέ μου 'Ιωνάθαν, μού είπε. Τώρα πού δέν φοβόμαι. 'Ο Θεός είναι μαζί μας. Γιατί ο Θεός σ' εφώτισε νά εφευριστή; 'Είλα αυτά τά λόγια καί τέρη άντιλαμπέρινα. 'Ο Θεός είναι μαζί μας... 'Ο Κύριος μού επιβλέπει... 'Ο Κύριος θά μού στείλν καί τόν Βάν 'Ελαγγ... Ναι, θά τόν στείλν...

'Εγνώρισες κάποι κα συνέχισε :

— Κύριε... 'Ελοκρίανθ Θεέ... Εύλόγημένο τό όνομά σου εις τούς αιώνας, αμήν!...

('Απ' τού 'Ημερολόγιου της Μίνας "Αθήνα).

Σ τ ή ν " Ε π α ν λ ι τ ή ς Κ α τ ά ρ α ς : — Εφτάσαμε... Νά ή 'Επιανής!... Δέν μού χωρίζουν άπ' αυτή παρά πεντακόσια μέτρα, ίσως καί πού λίγα. Σταθήσαμε εδώ νά ξεκουραστούμε καί νά συνέβουμε πριν πληρώσουμε τό άλλόκοτο αυτό κτίριο, πριν μπεινε μέσα στό σπίτι αυτό τό μυστήριο καί της κατάρτας, όπως μού τό ερωμα- κτήσαμε. Τό κτίσιό άπ' τή στιγμή πού γράσαμε καί ή καρδιά μου αμύγηται. Τι κρύβεται μέσα σ' αυτό; Ποιά σκοτεινά μυστήρια; Ποιά φωνή, Θεέ μου;...

Φαίνεται πολύ—πολύ κλειτό κτίριο, αλλά γρηό κ' άκατάλητο. Είνε μάλλον δύο μικρά κτίρια έννομένα. Τά παρόμοιά του, άπ' τήν πλευρά αυτή είναι κατελείετα. Τοίχους ανυψώσης τό τριγώνιζε άπό παντού καί δέντρα, δέντρα όλοκράνια, τριάστια, πρασινάδα, περιπλοκάδες καί άνθη. 'Η όμοιορά της όργώ- σης φώσεως καί τό πένθος τής έθνημαί καί τό θάνατο. Τά παρόμοιά του είναι μεγάλα καί άφύστιά, οι άνεμοειδίζες του τριώνον άπαισία, καθός τους γροίξει ο άνεμος... Αθή είναι ή πρόσφυς άσφαλώς. Πίσω θάνα ο κήπος, καθός καί στις δύο του πλευρές, γιατί τό πνιγόν τά δέντρα άπ' τό μέρος αυτό. Είνε χρι- σμένο μέ μεγάλες πέτρες, μέ δύο πατώματα καί μεγάλη άνεκτή γαλαρία έμπρός, πνι- γμένη στις περιπλοκάδες. Προς τό μέρος του κήπου διακρίνω άνάμεσα στό δέντρο ένα πέ- τρινο σταυρό. 'Εκει θά έπαύ- χη κάποι έγκλησία. 'Η πόρ- τα τής εισόδου είναι κ' αυτή άμφιστή καί κλειστή, φαίνε- ται, όπως είπα, πολύ κλειτό, μεσαιωνικό άσφαλώς κτίριο.

'Η τριάντα πού χρησιμοποιούν τόρα για περισσότερο, θά ήταν πολε- μιστές άλλους... 'Αγρια πονιά κ' γρηό καί μαύρο χρώμα πετούν πάνω άπ' τήν στέγη του. Είνε τά όθνα του τόσο αυτού. Κατεπα- ρωξέν φαίνεται τά περισσότερα καί πνιγν τά φύλλες τους. Μπρός άπ' τήν εισόδο, κάποι άπό δύο θαλαρά δέντρα, διακρίνω ένα πνιγνό άπό λευκή πέτρα, μέ μύρακα καί τσίγγνα σαβάν. Κ' όμως δέν άπάσχει φωνή ζωντανή στην έπιάνη αυτή. 'Όλα είναι θλιβερά καί με- λανχολικά. Γιατί, Θεέ μου; Είν' άληθινά λοιπόν όσα δηγόνται οι χωροί, εκεί κάποι στις άρχιπαύσεις; Κ' όμως θά έπισκεφθώμε τήν 'Επιάνη σέ λίγο. Καρδιά μου, γίνε άπείλα καί πάρε νά χριπάς. Χρειάζεται ψυχραιμία καί φρόνησι...

'Η 'Αγνή μέ τή Λευκή κάθονταν κοντά μου καί κοιτάζονιν κ' αυτές παρόξενε τό μυστηριώδες κτίριο. Τι νά σκέφτονται όσους; Δέν ξερον τίποτε κ' όμως έχουν άρχισιν να όλοπερινούν πολλά καί νά φροδόνται... Φτωχή χωριότα!... 'Αν ήξερον τί κίνδυνος μού άπειλει, θά πάγωνιν άπ' τό φόβο τους. Πάντος, τίς επιβλέπε κ' έγω κ' ο 'Ιωνάθαν. Σήμερα τους έδωσα νά κρησπούν στό λιμνί τους κ' ένα φιλιαχό. 'Ετσι είναι κάποι άσφαλώς...

('Απ' τού 'Ημερολόγιου του 'Ιωνάθαν "Αρχα).

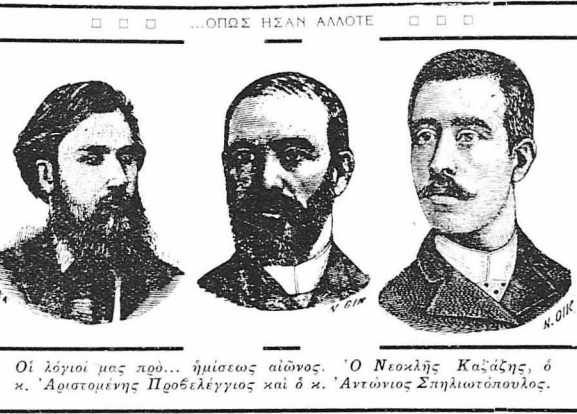
Σ τ ή ν " Ε π α ν λ ι τ ή ς Κ α τ ά ρ α ς : — 'Ο Θεός είναι μαζί μας. 'Ο Θεός άνοιξε τίς βεσίδες τής άγαπημένης μου Μίνας κ' άρχισε νά μού βροθή. 'Ενώ πληγαιόμα τους τήν 'Επιάνη τής Κα- τάρτας, διακρίνω μακριά, κάποι άπ' τό θωρακείο, στό όποιο βρισκό- μαστε, στην άκρη του δάσους, έναν ίπλου.

— Τόν στέλνει ο Θεός; φώναξε ή Μίνα.

— Ναι, τόν στέλνει ο Θεός, είπα. Πρέπει νά τού δώσουμε είδησι ότι βρισκόμαστε εδώ πάνω. 'Ετσι θά ξεζήρω τό ά- λογο, θά ίπτασώ καί θά τρέξω νά τού δώσω τό τη- λεγράφημα για τόν Βάν 'Ελαγγ.

— Φώναξέ τον, 'Ιωνάθαν, μού είπε ή Μίνα.

Μά ήταν άδύνατον ν' άκούσιν τή φωνή μου άπό τέτοια απόσταση. Γι' αυτό έκαμα κάποι καλύτερο. Πή- ρα τό όργανο κινηματικό μου όπλο καί τό άδειασα στον άέρα...

Οι λόγοι μας πρό... ήμισως αιώνας. 'Ο Νεοκλής Καζάσης, ο κ. 'Αριστομένης Προβολέγγος καί ο κ. 'Αντώνιος Σπηλιωτόπουλος.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Κάποιος φαρμακοποιός έκαμε έναν ίστολογισμό καί βρήκε, ότι τά μέγρη τούδε γνωστά φάρμακα άντιόχοντα σέ 16.000.

— Μά τόρα μήπως έφτά διακόσια, μπορεί νά σκευάση βάρος 180 γραμμαρίων.

— Στή Φιλανδέμια τής 'Αμερικής ιδρύθη τελευταία μιά ασφα- λιστική έταιρεία για τούς κινδύνους του... σκευάσει βίου.

— 'Όταν ένας Τάταρος θέλει νά προσκλήσει έναν φίλο του σέ γεύμα ή σέ διασκεύη, τόν παίρνει... άπό τ' αυτό!

— Τό έτος 47 π. Χ., κατ' έπιθυμίαν του 'Ιουλιού Καίσαρος, παρε- τήθη περισσότερο άπό τ' άλλα καί περιέλαβε 445 μέρες.

— Υπάρχον ή άλλον άνήγγων άλλοτε στη Μόσχα, δύο εκατά- νες, άπ' τίς όποιες ή μιά ζήριζε 67.083 χιλιογράμια καί ή άλλη 65.000.

— Τά νύχια του δεξιού χεριού μεγαλιώτερον γρηγορώτερα άπό τό άριστερό.

— Τά γαργάλαμα του σκολίου φτάουν σέ ύψος 5 χιλιομέτρων πάνω άπ' τή γη.

— Είνε βεβαιωμένο, ότι ή μεγάλη έφημος Σαζάρα άποτελείσος κάποτε θηλασσία έκτασι.

— 'Η καταγίδα πλημνήριται μέ ένα είδος δικτυώσις καί άδιαθε- σίας πού καταλαμβάνει τόν άνθρώπο λίγο πριν έλαγει.

— 'Η πρώτη γραφομηχανή κατασκευάστηκε στην Ν. 'Υόρ- κη κατ' τό 1814.

— Στήν Κολλιφορμία τά κοκκινογούλα γίνονται τόσο μεγάλα, ώστε κάποτε φτά- νουν σέ ύψος 5 πόδων καί βά- ρος... 80 άδάων!

— Τό μεγαλιότερο λιμνί τού κόσμου είναι τό τού Χογ- κόγκ τής Κίνας.

— Τό μάτι τής αγίλας ά- ποτελείται άπό ένα είδος μ- κροσκοπιών φακίν, τών ό- ποιων ο άριθμός άνάεχεται σέ 4.000.

— 'Η καρδιά μπορεί νά φτάση σέ ήμια 600 έτών, ή έλάμ 700, ο κέδρος 800 καί ή βαλιανιά 1.500.

— Στήν 'Αστανία, οι κα- ταβιζόμενοι σέ θάνατο, εί- ναι ίσοχρησμένα νά περουν μόνοι τους τή θηλιά στό λαι- μό τους.

— Τό άνθρώπινο σώμα έχει 517 μύς, εκ των όποιων οι 83 βρι- σκονται στό κεφάλι καί στό πρόσωπο.

— Στους σιδηροδρόμους ποίετιελις, διάρχονιν ιδιαίτερα βαγό- νια, προκειμένα για τίς γυναίκες πού, κατάνομα.

— 'Η μακροτέρα γέφυρα του κόσμου είναι ή γέφυρα του Λέοντος στην Κίνα, ή όποία σπαβασιάζεται άπό 300 πελοριούς στύλους.

— Έχει παρατηρηθεί, ότι όποι άγαθούν τά γινώσιματα καί τή ζαχαρι, άποστρέφονται τά οινόπνευματόδη ποτά.

— 'Η νήσος τής Νέας Γής είναι, ίσως, τό μόνο μέρος του κόσμου, όπου δέν υπάρχον ούτε φείδα, ούτε βάρβαροι, ούτε σαρεις.

— Υπολογίζεται, ότι ένα άγριο κούπινα δέν μπορεί νά αναλο- φρήσει περισσότερο άπό 27 χρόνια χωρίς νά φθαρή.

— Οι νουνομαί του Σουαχί τής 'Αφρικής κατ' τίς πρώτες ήμέ- ρες του γάμου τους κρατούν διαρκώς στό γέφυρα τους ένα... μασιτίο.

— Ένα έζλο κούπινο, πληγεί μόλις τό ένα τέταρτο άπ' τή θερμοκρασία πού καθάγει ένα έπλοκάζονο, ίσον βάρος.

— Κατά τήν άρχαιότητα ανηθήζαν νά ξερωρίζονιν τους κινδύνους τών άνήρετων καί έπιστραίων, για νά ξερωρίζονιν άπ' τούς κιν- δύνους των.

— Τά σκουλά τών ξερωριμάτων ενός πολιτισμού πλοούν ζυγίζον, κατ' ά μέσον όδον, 80 τόννους.

— 'Η μεγαλιότερη μέρα στην Νέα 'Υόρκη διαρκεί 15 ώρες, στό Λονδίνο 16, στην Πετρούπολι 19, στό Τόκιο τής Φιλανδίας 22 καί στην Σπασβεργη... τριήμιον ώρες.

— 'Η ήρηρότερη πόλι του κόσμου είναι τό Ρέφορ ντέ Πάσσο τής Κίλης, τό όποιο βρισζεται σέ ύψος 4.350 μέτρων άπ' τή θάλασσα.

— Στις Βουξέλλες έπάσχει μιά σχολή, στην ό- ποία διδάσκειται ή τέχνη του... νεκροθάφτη.

— Υπολογίζεται, ότι επί 100 λουλουδιών, τά έντεκα δέν ζνον άόμοια.

— Οι τριφίλοι στην Ρωσία άναλογοίν ένας επί 500 καί στην Γαλλία ένας επί 1000 κατοίκων.

— Έχει παρατηρηθεί, ότι ή γυναίκες, προκει- μένου ν' άποστρέψονιν, παίρνουν δηλητήριο, ενό οι άνδρες προτιμούν τό άπία.

(Αζολουθεί)